

Andra Adventssöndagen 2022

Under Adventstiden har vi två följeslagare som hjälper oss på trons väg att komma Jesus till mötes. Vi behöver alltid andliga vänner som bistår oss att ta emot Jesus i vårt liv och efterfölja honom allt trognare. Det är helt naturligt för oss att vänta på Jesu födelse tillsammans med Jungfru Maria, som får bära honom under sitt hjärta. Ingen kan bättre än hon göra oss öppna och mottagliga för Jesus och vad han vill göra med oss. Idag är det snarare den andra andliga följeslagaren som möter oss i evangeliet: Johannes Döparen. Den stränge botpredikanten från öknen tycks först ha ett annat budskap och i synnerhet en helt annan ton i sitt tal. ”Huggormsyngel” (Matt 3:7), säger han till de stackars fariseerna och sadukeerna som ”kom för att bli döpta”. Det verkar vara samma slags jargong som en del använder sig av i sociala, eller snarare asociala, medier för att puckla på varandra. Men bakom de hårda orden anar vi samma intention som ryms i Jungfru Marias milda hjärta: omsorgen om vår omvändelse till Jesus så att vi kan förvandlas av hans nåd och kärlek.

Ibland kan vi faktiskt behöva ett väl så hårt allvarsord för att vakna till och ta det glada budskapet på blodigt allvar. I vår tid betonar vi mer det stilla och försynta tilltalet, i alla fall i predikningar, men just i advent måste vi få höra att vi måste omvända oss helt och fullt: ”Redan är yxan satt till roten på träden. Varje träd som inte bär god frukt skall huggas bort och kastas i elden” (Matt 3:10). Tiden är inne, frälsningens och barmhärtighetens tid, men den måste tas emot och få tränga in i vårt innersta, så att syndens rötter rycks upp och vi blir helt befriade. Paulus vill trösta oss ”för att visa att Gud är sannfärdig och bekräfta de löften som getts åt fäderna” (Rom 15:8). Under adventstidens väntan på Jesu ankomst ser vi hur alla profetior och löften som gavs till det gamla förbundets heliga män och kvinnor besannas och bekräftas. Ja, hela mänsklighetens längtan efter en värld av sanning och godhet, av barmhärtighet och nåd får ett svar som överträffar alla förväntningar, när Gud själv blir människa och föds i Betlehem för vår frälsning.

Samtidigt måste vi genom vårt liv visa att vi vill ta emot Jesus i gemenskap med våra medmänniskor och låta vår mänskliga gemenskap förvandlas och fördjupas. ”Godta därför varandra, så som Jesus har godtagit er till Guds ära” (Rom 15:7). Som kristna måste vi lära oss att acceptera varandra och leva tillsammans. Det låter som en självklarhet att vi som säger oss tillhöra Jesus kan älska varandra och göra varandra gott. Det borde vara det stora tecknet för omvärlden att vi verkligen tillhör Jesus och vill efterfölja honom. Samtidigt tycks ibland ingenting vara så svårt för oss kristna som att leva i samförstånd och samarbete. Jag skall avslöja en hemlighet som ni inte får basunera ut på gator och torg: en stor del av min tid som biskop går åt att försöka ena och försona de troende med varandra och hitta

lösningar för att man skall kunna reda ut konflikter eller missförstånd. Det verkar som den onde gör allt vad han kan för att sprida sitt ogräs bland oss kristna. Det värsta är att en del människor tycks finna energi och kraft genom att hitta på onödiga svårigheter och stridigheter. Ibland är jag frestad att ta Johannes Döparens ord i min mun, men när det kommer till kritan väljer jag att hellre citera Paulus: ”Måtte uthållighetens och tröstens Gud göra er eniga efter Kristi Jesu vilja, så att ni alla med en mun prisar vår herre Jesu Kristi Gud och fader” (Rom 15:5-6).

Det är genom vår enstämmiga bön och lovsång som vi kan förändras och lära oss att godta varandra: Ibland lyckas vi med en viss möda till och med att älska varandra! Vi får aldrig förtröttas i denna strävan. Hur skulle vi annars kunna leva tillsammans och bidra till en värld där man lever i fred, försoning och rättfärdighet? Vi får inte glömma att Jesajas vision av en sådan värld har blivit verklighet när Jesus kommer till vår värld och vill hjälpa oss att konkret realisera detta: ”Då skall vargar bo tillsammans med lamm och pantrar ligga tillsammans med killingar, och kalvar och unga lejon och gödboskap skall samsas ihop, och en liten gosse skall valla dem” (Jes 11:6). Det är denne lille gosses födelse i Betlehem som vi väntar på. Det är honom vi skall efterfölja. Det är honom vi skall lovsjunga och ära tillsammans med människor av alla raser och folk, av alla olika sociala bakgrunder och politiska åsikter. Det är aldrig helt lätt, men nödvändigt om vi inte skall förneka det lilla barn som skall sändas till oss. Vi vet att han redan har kommit. Vi vet att han redan har dött för vår skull, Men i advent får vi så att säga en ny chans att ge honom en ny chans att omvända oss till ett bättre och heligare liv i hans efterföljd och till hans ära.

”Omvänd er. Himmelriket är nära” (Matt 3:2), säger Johannes Döparen, för han kan också tala lite mildare och mer nyktert till oss. Huvudsaken är att vi tar till oss hans budskap. Kanske det blir lite lättare om vi lägger dessa ord i Jungfru Marias mun? Ingen är mer angelägen än hon att vi skall ta emot hennes Son och göra allvar av vår omvändelse. Ingen kan hjälpa oss mer än hon att leva oss in i gemenskapen med honom. Men som sagt, ibland behöver vi ruskas om ordentligt för att inte fastna i vår egen förmenta förträfflighet och ingrodna självgodhet. ”Han skall döpa er med helig ande och eld” (Matt 3:11), säger Johannes Döparen för att hjälpa oss att ta emot Jesus och förvandlas av hans kärleks eld, som ingjuts i oss genom dopet. Det är den helige Andes ständiga uppgift att levandegöra allt detta, mitt i det skiftesrika och ofta krävande liv som vi lever. Beviset på att vi verkligen tar emot Jesus i vårt liv är att det syns och märks på oss genom hur vi behandlar vår nästa, alltså den människa som Gud sänder i vår väg. Advent är därför en tid då vi får omvända oss till varandra, så att vi ser Jesus i varandra och inte behandlar varandra som ”huggormsyngel”.